

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสภาพโครงสร้างทาง เศรษฐกิจและสังคม ได้เปลี่ยนไปจากเดิม เป็นอันมาก ทำให้มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา หน่วยงานของรัฐและ เอกชน ซึ่งเป็น ผู้รับผิดชอบตามที่ระบุไว้ในแผนการศึกษา พุทธศักราช 2520 มีนโยบายการจัดการศึกษาข้อ 16 ระบุว่า "รัฐพึงเร่งรัดและจัดการอบรมเลี้ยงดู เด็กในวัยก่อนประถมศึกษา โดยรัฐจะสนับสนุนให้ ท้องถิ่นและภาคเอกชนจัดให้มากที่สุด สำหรับการจัดการศึกษาระดับนี้ของรัฐจะจัดทำเพียง เพื่อ เป็นตัวอย่างและการค้นคว้าวิจัยเท่านั้น" และในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา หน่วยงานทั้งของรัฐและ เอกชนได้ให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาในระดับนี้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดชั้นอนุบาล 3 ปี ซึ่งรัฐได้เริ่มโครงการทดลองจัดชั้นอนุบาล 3 ปี โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ (เอกสารกองวิชาการ, 2531 อัดสำเนา) ได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี 2529-2530 จุดมุ่งหมายเพื่อดำเนินการวิจัยทดลองและปรับปรุงแนวและแผนการจัดประสบการณ์ และ เพื่อ เป็น ตัวอย่างให้แก่โรงเรียนอนุบาลของเอกชน ทั้งนี้เป็นการสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ที่จะสนับสนุนให้โรงเรียนอนุบาลเอกชนเปิดชั้นอนุบาล 3 ปีอย่างกว้างขวาง และตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 เป็นต้นไป กระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ดำเนินโครงการอนุบาล 3 ปี เพื่อจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีอายุตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป เป็นโปรแกรม 3 ปี เพิ่มขึ้นจากระบบเดิมคือ โปรแกรม 2 ปีที่จัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีอายุตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้ปัญหาและสนองความต้องการของผู้ปกครอง ซึ่ง รุ่ง แก้วแดง (2531: 212) ได้เสนอความเห็นในเรื่องนี้ไว้ว่า ปัญหาหนึ่งของระดับอนุบาลที่พบค่อนข้างมาก คือ ระยะ การเรียน เดิมกำหนดไว้ 2 ปี แต่ผู้ปกครองในปัจจุบันต้องการทำงานนอกบ้านทั้งสามี-ภรรยา

ไม่มีผู้ดูแลเด็ก มักต้องการให้เรียนตั้งแต่เด็กอายุ 3 ปี นอกจากนั้นหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีส่วนในการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี อันได้แก่ ศูนย์พัฒนาเด็กของกรมพัฒนาชุมชน ศูนย์โภชนาการเด็กของกรมอนามัย โรงเรียนสาธิตของกรมศึกษาธิการ และทบวงมหาวิทยาลัย ฯลฯ ซึ่งแต่ละหน่วยงานมีจุดมุ่งหมายที่เหมือนกัน คือ ช่วยแบ่งเบาภาระของผู้ปกครองและเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่เด็ก

จากเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชนได้ให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีอายุ 3 ปี อย่างกว้างขวาง ทำให้มีผลกระทบต่อเด็กเพราะเด็กจะต้องปรับตัวจากสังคมที่อยู่ภายในบ้านอันอบอุ่น มาอยู่ในโรงเรียนหรือศูนย์รับเลี้ยงเด็กพร้อมกับคนแปลกหน้าในสังคมที่ใหญ่กว่าเดิม ซึ่งเด็กไม่คุ้นเคยมาก่อน การใช้ภาษาของเด็กเป็นสิ่งสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กปรับตัวอยู่ในสังคมใหม่ได้อย่างมีความสุข เพราะเด็กจะใช้ภาษาพูดในการติดต่อสื่อสารกับผู้ใกล้ชิดเพื่อบอกถึงความต้องการ ความรู้สึก ความคิด และใช้ภาษาในการซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ นอกจากนั้นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กยังใช้ภาษาสื่อสารกับเด็กเพื่ออธิบายข้อสงสัยหรือเรื่องราวที่เด็กสนใจ การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับความสามารถ และความสนใจของเด็กเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง ที่มีผลต่อการเรียนรู้และการปรับตัวของเด็ก เพราะการใช้ภาษาที่เหมาะสม เมื่อเด็กได้ฟังแล้วจะเข้าใจความหมาย เข้าใจความคิดเห็นและการแสดงออกของผู้อื่น ตลอดจนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่น เข้าใจถึงความรู้สึกและความคิดของตนเองได้ด้วย

นักจิตวิทยาส่วนใหญ่จะจัดภาษาเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางสติปัญญา โดยมีพัฒนาการตามลำดับขั้นตอน เช่นเดียวกับพัฒนาการด้านอื่น ๆ ซึ่งเกิดขึ้นควบคู่ไปกับพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคม เช่น พัฒนาการทางการพูดของเด็กจะต้องอาศัยความพร้อมของอวัยวะในการได้ยิน อวัยวะเกี่ยวกับระบบเสียงการกระตุ้นให้เด็กฝึกพูดและฟัง ซึ่งเป็นการทักษะมูลฐานที่เด็กควรจะได้รับการศึกษาอย่างสม่ำเสมอก่อนที่จะได้รับการฝึกอ่านและเขียน เหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าเราสามารถพูดได้ก่อนอ่านและเขียน ซึ่งบ่อยครั้งที่เราจะพิจารณาและยอมรับบุคคลจากความสามารถในการพูดของเขา ลิเบอร์แมน (Lieberman 1974: 146) ได้ให้ความเห็นว่าความสามารถในการฟังและการพูดนั้น เป็นสากล แต่ในกลุ่มคนฟังและคนพูดนั้น

มีหลายคนที่อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ดังนั้นทักษะในการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อื่นได้ นอกจากนั้น แมคคาร์ธี (Mc Carthy 1960: 447) การ์ดอน, กิแนจ และ เจสเตอร์ (Gardon, Guinagh and Jester 1972: 2) และสเตรง (Strang 1951: 163) ต่างเห็นพ้องกันว่า ภาษาพูดของเด็กระยะก่อนวัยเรียนจะพัฒนามากกว่าระยะอื่น ๆ ของชีวิต โดย แมคคาร์ธี (Mc Carthy) เห็นว่า "เด็กที่มีพัฒนาการทางด้านภาษาช้าด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม มักจะพบปัญหาทางด้านสังคมและสติปัญญาเพียงนั้น เพราะเด็กต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องถ่ายทอดในการสื่อความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นทราบ" และ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2518: 127) ได้ให้ความสำคัญกับภาษาพูดว่า "การพูดได้นับเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญครั้งหนึ่งในชีวิตของแต่ละคน เพราะเป็นกุญแจเปิดทางไปสู่ความคิด ความงอกงามทางสติปัญญา ชีวิตสังคมการปรับตัว ความสามารถในการช่วยเหลือตนเองและอื่น ๆ" นอกจากนั้น ชัยพร วิชชาวุธ (2530: 231) ได้กล่าวถึงภาษาว่าเป็นปัจจัยในการเรียนรู้ของเด็กเพราะจะใช้ภาษาในการไต่ถามความสงสัย จากการสังเกตและความสนใจสิ่งรอบ ๆ ตัวเด็ก คำถามจึงเป็นเครื่องมือเสาะแสวงหาความรู้ การตอบสนองและการใช้คำพูดที่เหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะทำให้เด็กเกิดความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ ทอร์นไดค์ (Thorndike อ้างถึงใน วิชา เสนานาญ 2511: 113-119) ได้กำหนดลักษณะของคนฉลาดเอาไว้ว่า คนฉลาดคือ คนที่รู้คำมาก และสามารถใช้สื่อความหมายได้ตามที่ตนต้องการ คือเป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจ ตามที่ตนต้องการได้

จะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาพูดของเด็กมีความสำคัญและมีผลต่อพัฒนาการทางด้านอื่น ๆ มาก ในการใช้ภาษาพูดนั้น เด็กจะใช้ภาษาพูดที่สื่อความหมายได้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้นค่อย ๆ ย่อมขึ้นอยู่กับพื้นฐานความสามารถในการรู้จักใช้คำศัพท์ของเด็กด้วย ซึ่ง จันทิกา ลิ้มปิเจริญ (2524: 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำสำหรับเด็กว่า "สำหรับเด็กอนุบาลคำมีความสำคัญต่อการพูดมาก เพราะพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยนี้ ที่เด่นชัดมากที่สุดก็คือภาษาพูด การพูดแต่ละครั้งจะต้องอาศัยคำมาเชื่อมโยงประติดประต่อกัน เป็นกลุ่มคำ และเป็นประโยคในที่สุด การรู้จักและ เข้าใจจึงเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อความหมายของเด็ก" เพราะฉะนั้นถ้าผู้ใกล้ชิดเด็ก

ได้ทราบพื้นฐานความสามารถในการใช้คำศัพท์ในการพูดของเด็ก ซึ่งจะต้องใช้คำศัพท์ทั้งที่เป็น
คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ ก็จะสามารถใช้เทคนิควิธีการ ตลอดจนภาษาที่
เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพได้ ดังนั้น
ในการเตรียมความพร้อมทางภาษาให้กับเด็ก ทั้งครู ผู้ปกครอง ผู้มีส่วนในการอบรมเลี้ยงดู
และจัดการศึกษาให้กับเด็ก จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจและทราบพื้นฐานทางภาษาของเด็ก
วัยนี้ เพื่อจะได้ใช้คำศัพท์ในการสื่อสารและจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา อันจะส่งผล
ต่อพัฒนาการด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็ก ซึ่งถ้าเป็นไปในลักษณะตรงกันข้ามคือ
ถ้าครูสื่อสารกับเด็กโดยใช้คำศัพท์ที่ยากเกินความสามารถของเด็ก ก็จะทำให้เกิดปัญหาได้ คือ
เด็กไม่เข้าใจและเบื่อการเรียนในที่สุด นอกจากนั้นการได้ทราบพื้นฐานทางการใช้คำศัพท์ของ
เด็กวัยนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำไปประยุกต์ใช้ในการแต่งหนังสือสำหรับเด็ก ซึ่ง
รัฐจวน อินทรกำแหง (2505: 8) ได้แสดงความคิดเห็นเรื่องนี้ว่า คุณสมบัติที่จะต้องพิจารณา
ในการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กนอกจากรูปเล่มขนาด เนื้อหาสาระ และวิธีเสนอเรื่อง และ
ภาพประกอบแล้ว ภาษาและคำศัพท์ที่ใช้ก็เป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งประการหนึ่งที่ต้องพิจารณา
เพื่อให้หนังสือสนองวัตถุประสงค์ทางการศึกษาให้เต็มที่

ที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า พัฒนาการทางภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งและมีผลต่อพัฒนาการ
ทางด้านสติปัญญา สังคม และอารมณ์ของเด็ก และการที่เด็กจะได้ใช้ภาษาพูดสื่อสารติดต่อกับ
บุคคลใกล้ชิดได้ดีและมีประสิทธิภาพแค่ไหน ย่อมขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางด้านคำศัพท์แต่ละชนิดของเด็ก
ด้วย ซึ่งถ้าผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กได้ทราบพื้นฐานความสามารถในการใช้คำศัพท์ของเด็ก ก็จะทำให้เกิด
ประโยชน์กับเด็กอย่างมาก สำหรับในประเทศไทย การศึกษาพัฒนาคำศัพท์ของเด็กช่วงอายุ
3-4 ปี ส่วนใหญ่ยังไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพื้นฐานความสามารถในการใช้คำศัพท์ชนิดต่าง ๆ อย่าง
ละเอียด แต่จะเป็นลักษณะของการศึกษาพัฒนาการทางด้านคำศัพท์อย่างกว้าง ๆ เช่น จันทิภา
ลิมปิเจริญ (2525) ศึกษาความสามารถในการรู้จักและเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลในจังหวัด
ภูเก็ต เพ็ญจันทร์ สุนทรอาจารย์ (2524) ศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน
จินตนา สุทธิจินดา (2522) ศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดและสัดส่วนของคำของเด็กก่อน
วัยเรียน ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับพื้นฐาน ความสามารถใน

การใช้คำศัพท์แต่ละชนิดของเด็กวัยนี้ จะมีแค่ เบญจมาศ ภูมิอมร (2529) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการพูดและ เข้าใจคำนามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น ซึ่งนับว่าการศึกษาในเรื่องนี้ยังมีน้อยและไม่ครอบคลุมถึงชนิดของคำอื่น ๆ เช่น คำสรรพนาม คำกริยา เป็นต้น อันเป็นความรู้พื้นฐานความสามารถในการใช้คำศัพท์ของเด็ก ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่งที่ผู้มีส่วนในการจัดการศึกษาให้แก่เด็กวัยนี้จะต้องทราบ ดังคำกล่าวของ ลาร์ริค (Larrick 1958: 51-52) ที่ว่า "อาจจะกล่าวได้ว่างานหนักของครูอนุบาล คือ การนับจำนวนคำที่เด็กใช้สื่อความรู้สึกนึกคิดตามที่ตัว เขาเอง เข้าใจ" นอกจากนั้น เขายังได้อ้างถึงรายงานที่ได้จากการสังเกตเด็กอเมริกันที่พบว่า เพียงระยะเวลาไม่กี่ปีคำที่เด็กอนุบาลนำมาใช้พูดได้เพิ่มขึ้นจาก 300 คำ เป็น 2,000 คำ ซึ่งเหตุผลดังกล่าว ผู้ที่มีส่วนในการรับผิดชอบควรจะทำให้ความสำคัญ เท่าที่ผ่านมาในช่วงปี พ.ศ.2520 โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา ได้ศึกษาการรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ใน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัย เรียน ในช่วง เวลานั้น แต่ช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า สภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนไปเป็นผลให้วิทยาการและเทคโนโลยีพัฒนาขึ้นอย่างมาก ทำให้เด็กพบเห็นกับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ และมีประสบการณ์ที่กว้างไกลยิ่งขึ้น ซึ่งองค์ประกอบ เหล่านี้มีผลต่อการใช้ภาษาของเด็กเป็นอย่างมาก นอกจากนั้น สภาพสังคมปัจจุบันมีผลทำให้การจัดการศึกษาระดับก่อนวัย เรียน เปลี่ยนจากเดิมที่เริ่มจากเด็กอายุ 4-5 ขวบมาเริ่มที่เด็ก 3-4 ขวบ ทำให้เด็กวัยนี้ เป็นวัยเริ่มต้นของการฝึกฝนความสามารถพื้นฐานต่าง ๆ เพื่อเตรียมตัวสำหรับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นความสามารถพื้นฐานในการใช้ภาษานับว่ามีความสำคัญยิ่ง เพราะภาษา เป็นปัจจัยในการ เรียนรู้และการปรับตัวของเด็ก ในการส่งเสริมความสามารถทางภาษา ครูและผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบจะต้องทราบถึงพื้นฐานความสามารถในการใช้ภาษาของเด็ก จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้คำศัพท์ของเด็กวัยนี้ ผู้วิจัยมีความ เห็นว่า นอกจากคำนามแล้ว คำกริยาก็มีความสำคัญและมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของ เด็ก เป็นอย่างยิ่ง เพราะธรรมชาติของเด็กช่วงอายุนี้นี้จะไม่ชอบอยู่นิ่งเฉย สนใจและ เรียนรู้ในสิ่งที่มีลักษณะของการ เคลื่อนไหวและ เนื่องจากคำกริยามีคุณลักษณะดังกล่าว ดังนั้นการใช้คำกริยาจึงมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางการใช้ภาษาของเด็ก

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ซึ่งจะได้รับประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้ครูและผู้เกี่ยวข้องกับเด็กได้ทราบพื้นฐานความสามารถในการใช้คำกริยาที่ง่ายและยากสำหรับเด็กวัยนี้ และนำคำที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา โดยใช้เทคนิคและวิธีการที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของเด็ก นอกจากนั้นยังสามารถรวบรวม เป็นบัญชีคำ เพื่อใช้เป็นแนวทางประเมินพัฒนาการและความสามารถพื้นฐานในการใช้คำกริยาของเด็ก และจัดลำดับความยากง่ายของคำ สำหรับใช้แนะแนวผู้ปกครอง และผู้อบรมเลี้ยงดูเด็กในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้าด้านพัฒนาการทางภาษาพูด และย้มนำคำศัพท์ที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้กับการแต่งหนังสือสำหรับเด็กวัยนี้อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปีในจังหวัดชลบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาพัฒนาการทางด้านคำศัพท์ ถ้าหากเปรียบเทียบระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงแล้ว จะเห็นได้ว่า ธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กผู้หญิงเป็นอย่างมาก จะสังเกตได้จากการเลียนแบบท่าทางและการพูดจาของแม่ ซึ่งส่วนใหญ่แม่จะคุยกับลูกมากกว่าพ่อ เพราะแม่จะพูดคุยอยู่ตลอดเวลาขณะที่ดูแลและทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้กับลูก นอกจากนั้นการเล่นของเด็กผู้หญิงมีส่วนช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาพูดและพัฒนาคำศัพท์อีกด้วย เช่น เด็กผู้หญิงชอบเล่นตุ๊กตา ชอบเล่นทำอาหาร ฯลฯ ซึ่งต้องแสดงบทบาทความเป็นแม่และใช้คำพูดที่เลียนแบบมาจากแม่กับตุ๊กตา ส่วนของเล่นของเด็กผู้ชาย มักเป็นหุ่นยนต์ รถยนต์ ซึ่งขณะเล่นเด็กจะใช้เสียงแทนคำพูด นอกจากนั้นเด็กผู้ชายยังใช้เวลาส่วนใหญ่ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่แสดงบทบาทความเป็นผู้ชาย เช่น เล่นฟุตบอล ปีนป่าย รัง เล่น จึงใช้เวลาในการพูด

น้อยกว่าเด็กผู้หญิง ทำให้เด็กผู้หญิงได้เปรียบและมีพัฒนาการทางภาษาดีกว่า ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ แมคคาร์ธี (Mc Carthy 1953: 155-160) นอกจากนั้นจากผลงานวิจัยของ เนลสัน (Nelson 1973: 1-135) พบว่า เด็กผู้หญิงมีพัฒนาการด้านความเข้าใจและการพูดคำศัพท์ดีกว่าเด็กผู้ชาย จินตนา เนียม เปี้ย (2521: 76) พบว่า เด็กผู้หญิงมีพัฒนาการด้านส่วนวลถ้อยคำและความสำคัญสลับซับซ้อนของประโยคดีกว่าเด็กผู้ชาย จินตนา สุทธิจินดา (2522: 73) พบว่า เด็กผู้หญิงมีพัฒนาการด้านการพูด ชนิดของคำต่าง ๆ ดีกว่าเด็กผู้ชาย

จาก เหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยว่า เด็กผู้หญิงมีความสามารถในการใช้คำกริยาได้สูงกว่าเด็กชาย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ในโรงเรียนอนุบาลของเอกชน สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 171 คน
2. ตัวอย่างประชากร เป็นเด็กปกติ คือ ไม่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทางสายตาและสติปัญญา
3. ในการศึกษาความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลนั้น ไม่ได้คำนึงถึงความชัดเจนในการออกเสียง แต่จะศึกษาเฉพาะความสามารถของนักเรียนอนุบาลที่ใช้คำพูดได้ตรงกับความหมายของคำ ซึ่งเป็นการวัดความรู้ความเข้าใจ โดยให้เด็กดูกริยาท่าทางของผู้ทดสอบและรูปภาพที่ใช้สื่อความหมายของคำกริยา ซึ่งเป็นสิ่งเร้า แล้วให้เด็กตอบสนองโดยการบอกความหมายที่ถูกต้องตรงกับคำกริยาท่าทางและรูปภาพที่ใช้เป็นสิ่งเร้า
4. การวิจัยครั้งนี้จะพิจารณาความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กเฉพาะคำกริยาที่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา เช่น กิน รับประทานจะไม่ใช้คำว่า อ้า หรือห่ม่า
5. การวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กนั้น เครื่องมือของการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลจำนวน 265 คำ ซึ่งประกอบด้วยรูปภาพที่ใช้สื่อความหมายของคำกริยาจำนวน 153 คำ และกริยาท่าทางที่ผู้ทดสอบใช้สื่อความหมายของคำกริยาจำนวน 112 คำ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสามารถในการใช้คำกริยาของ เด็ก ลี้อและวิธีการใช้ในการทดสอบถือว่า เชื่อถือได้และสามารถศึกษาได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนมีความตรงและครอบคลุมในเนื้อหาที่ต้องการจะศึกษา เพราะได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและผ่านการทดลองใช้กับ เด็กที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากรมาแล้ว

2. ในการวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงพื้นฐานทางครอบครัวและสภาพอื่น ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็ก

3. ผลการวิจัย จะนำไปใช้เฉพาะเด็กในเมือง ไม่ครอบคลุมถึงเด็กชนบท

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

คำกริยา หมายถึง คำที่แสดงอาการของนามสรรพนาม ในที่นี้หมายถึง สกรรมกริยา อกรรมกริยา วิดกตรรถกริยา

สกรรมกริยา หมายถึง กริยาที่ต้องมีกรรมมารับ จึงจะให้ความสมบูรณ์ครบถ้วนตามกระแสดความ เช่น ตัด ถู ขาย

อกรรมกริยา หมายถึง กริยาที่มีความหมายครบถ้วนในตัวเองโดยไม่ต้องมีกรรมมารับก็ได้ ความเต็มกระแสดความ เช่น เดิน ยืน บิน

วิดกตรรถกริยา หมายถึง กริยาที่มีความหมายไม่สมบูรณ์ในตัวเอง และจะใช้เป็นกริยาของประธานตามลำดั่งตัวเองไม่ได้ จะต้องมื่คำนาม คำสรรพนาม หรือคำวิเศษณ์ มาขยายจึงจะได้ความในที่นี้จะใช้เฉพาะคำว่า เหมือนและเป็น เท่านั้น

ความสามารถในการใช้คำกริยา หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอนุบาลที่ใช้คำพูดบอกความหมายได้ตรงกับความหมายของคำในแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยา

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาล หมายถึง แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลจำนวน 265 คำ ซึ่งประกอบด้วยรูปภาพที่ใช้สื่อความหมายของคำกริยาจำนวน 153 คำ และกริยาทำทางที่ผู้ทดสอบ ใช้สื่อความหมายของคำกริยาจำนวน 112 คำ

นักเรียนอนุบาล หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ในโรงเรียนอนุบาลเอกชน สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี (นับถึงวันที่สิ้นสุดการทดสอบ)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ใช้เป็นแนวทางในการประเมินพัฒนาการด้านความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี
2. ใช้เป็นแนวทางให้ครูและผู้เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเลือกใช้คำกริยาที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของเด็ก
3. เป็นแนวทางสำหรับปรับปรุงและแก้ไขพัฒนาการทางภาษาและการพูดให้แก่เด็กอายุ 3-4 ปี ที่มีปัญหาหรือความล่าช้าทางด้าน การพูด
4. นำคำที่ได้จากการศึกษาไปเป็นแนวประยุกต์ใช้กับการแต่งหนังสือ ที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของเด็ก